

ΔΑΝΑΗ

*Γίττα άλλου κόσμου, ή χάρι σου
Τήν τέχνη την άρχαία μου θυμάει.
'Ολόγυρα μοσχοβολάδα δάμνια
Τ' ολόχροσο κεφάλι σου σκορπαι.*

*Σάν σέ ξανοίγω ολότρεμος
'Εμπρός σου πιθημύ νά γοναίσω.
Και κειό το χῶμα ποῦ σκεπάτει ό ίσκιος σου
Νά πείσω, μέ λαχτάρα νά φιλήσω.*

*Μ' ἄμειρα ρόδα ολόδροσα
Τό δρόμο ποῦ διαβαίνεις, νά σοῦ στρώσω.
Μ' ἄλση νάρδο, και κινάωμο εἴσομο
"Οθε πατείς τό πόδι, νά μυρώσω.*

*Παρθένα ξανθοπλόκαμη,
Μή μοῦ κρατείς τ' ὀχτείλη σου κλεισμένο.
Σ' ὀρκίζω εἰς τόν κόσμο ὅπου σ' ἔπλασε,
Σ τόν κόσμο τοῦ Φειδία τό δοξαμένο.*

*"Ελα μέ Πάριο μάρμαρο
Ναό μεσ' 'ε της λεγιάς γιά σέ νά σήσω,
Και μέ γλυκοῦς τροχάιους, και ἀναπαιστούς
Ταίς παλαιαίς Ναιάδες νά ξυπνήσω.*

*"Ελα 'στό στηλοβάτη σου
Τή λύρα μου, γιά πάντα νά κρεμάσω.
"Ελα, θά ιδῇς ποῦ μποροῦν τ' εἰς τά μάτια σου
Τόν κόσμο, ποῦ σ' ἐγέννησε νά πλάσω.*

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΙΣ

ΣΤΥΓΗΤΗΣΕΙΣ

Άγνωστω. — Μᾶς ἐρωτᾶτε ποία σχέσις ὑπάρχει μεταξύ ὁδύνης καί ἡδονῆς; ἀπλοῦστατα σᾶς ἀπαντῶμεν ὅτι ὑπάρχει σχέσις συγγενική: ἡ πρώτη εἶνε θυγάτηρ τῆς δευτέρας. Δυστυχῶς ὅμως ἡ μήτηρ ἀποθνήσκει νεωτάτῃ, εἰς τὸν τοκετόν της, ἐνῶ ἡ ζωὴ τῆς θυγατρὸς της εἶνε πολὺ μακρά.

κ. Δ. Φρ. — Τὰ ἔργα τοῦ Ἰουλίου Βαρβιέ, τοῦ διαμφοσιγῆσαντος ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὴν ἑδραν τοῦ Ὠξέ εἶνε τόσο πολλὰ, ὥστε θὰ ἐχρεάζετο ὁλόκληρος στήλη τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου διὰ νὰ σᾶς τὰ ἀριθμήσωμεν. Ὁ Μωρέλ ἐφυῶς λέγει ὅτι ἂν, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ὁ βασιλεὺς Κύρος ἐγνώριζεν ἐκ στήθους τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν στρατιωτῶν του, ὁ Βαρβιέ δὲν γνωρίζει ἐκ στήθους τὰ ὀνόματα τῶν ἔργων του. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὰ δραματικά ἔργα τοῦ Βαρβιέ ἐγράψαν διὰ μουσικοῦς μελοποιηθέντα καὶ ἐκτελεσθέντα εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος καὶ τοῦ Κωμικοῦ Μελοδράματος τῶν Παρισίων, καὶ κατόπιν διατρέξαντα τὸν κόσμον ὅλον. Μεταξὺ τῶν γνωστοτέρων τοιούτων δραματικῶν ἔργων του ἀναφέρομεν τὸν *Φάουστ*, τὸν *Ρωμαίων καὶ Ἰουλιαν* (μουσικὴ Γκουνῶ) καὶ τοὺς *Γάμους τοῦ Φίγαρο* (μουσικὴ Μότσαρτ).

Μεμνηστέμεν. — Μᾶς φαίνεσθε πολὺ περίεργος χαρακτήρ· ἔχετε παράπονα κατὰ τῆς μνηστῆς σας καὶ τῆς εὐρίσκετε ἐλαττώματα, πρὶν ἀκόμη τὴν νυμφευθῆτε. Νομίζω ὅτι τοῦτο ἔπρεπε νὰ σᾶς εὐχαριστῇ μᾶλλον παρὰ νὰ σᾶς δυσαρεστῇ, διότι μεθαύριον, ὅταν τὴν νυμφευθῆτε, θὰ αἰσθανθῆτε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῆς διορθώσετε ὁ ἵδιος ὅλα αὐτὰ τὰ μικρά, ὡς λέγετε, ἐλαττώματα. Θὰ τὴν πλάσετε ὅπως θέλετε, ἀρκεῖ ἡ ζύμη νὰ εἶνε καλὴ. Δι' αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς θὰ τὴν ἀγαπήσετε περισσώτερον. Ὁ ἔρως, λέγει ὁ Michelet, δὲν ἀγαπᾷ ὅ,τι εὐρίσκει ἀλλ' ὅ,τι πλάττει.

τὸν ἱστορικὸν Κωνστ. Παπαρρόγγοποιλον, τοῖς ἐν αὐτῷ τρεῖς χρόνοις εἰς τετρακοσίους, καὶ ἀποδοὺς πράξεις, ἐν ἑστέροις χρόνοις γενομένας, εἰς πολλῶν παλαιτέρους, προήλθεν εἰς τὸ συμπέρασμα τὸ παράλογον· διότι οἱ εἰς 400 χρόνους μετατραπέντες τρεῖς χρόνοι τοῦ χειρογράφου ἀνανεκτέοι εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν γενομένην πολιορκίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸ 1688 φυγὴν τῶν Ἀθηναίων εἰς τε τὴν Σαλαμίνα καὶ Λίγιναν καὶ ἄλλαχοῦ. Καὶ ὅλας πλείστας καὶ ἀληθεῖς μαρτυρίας παρέχεται ἡ ἱστορία οὐ μόνον τῆς ὑπάρξεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι αὐταὶ αἰ ἐπληροῦντο ὡς ἐστία τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Παραδόξοις ὅτι ἐν Ἀθῆναις πολλοὶ πολλοὶ ἔξιοι ἄνδρες ἐξεπαιδεύθησαν καθ' ὃν χρόνον ὁ Φαλλμεράντερ κηρύσσει αὐτὰς ἀοικήτους καὶ ἐρημίαν μεγάλην. Ἐν τοῖς εἰρημένοις ἀνδράσι καταλέγεται καὶ ὁ ἐν Ἀθῆναις τὴν φιλοσοφίαν διδασκθεὶς, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Γιδελίνος, ὅστις κληρικὸς γενόμενος μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ κατέστη κατηχητὴς πολλῶν βαρβάρων, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ τῶν δυτικῶν ὁ γίος Γιδελίνος καλεῖται. Οὗτος ἐπαινῶν, εἰ καὶ πρὸς ὑπερβολὴν, τὰς Ἀθῆνας, καλεῖ αὐτὰς εὐγενεστάτην τῶν Ἑλλήνων πόλιν, καὶ δοτῆρα τῆς ἐξόχου εὐγλωττίας εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη. Ἐπειτα ἡ εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναβάς κατὰ τὸ τέλος τῆς 8ης ἐκατονταετηρίδος Εἰρήνη ἡ ἐξ Ἀθηνῶν, καθ' ὃν χρόνον ὁ ῥηθεὶς Φαλλμεράντερ ἐρήμους τελέως λέγει τὰς Ἀθῆνας, πολλὰ ὠφέλουν αὐτὴν, ὡς προεδιῶθη, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν φίλιν αὐτῆς πόλιν, τὰς Ἀθῆνας. Ὁ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας εὐγενὴς ἀγὼν τῶν εἰρημένων ἱστορικῶν καὶ αἱ ἀνανκίρητοι ἀποδείξεις περὶ τῆς πλάνης τῶν περὶ τὸν Φαλλμεράντερ ἠνάγκασαν αὐτοὺς τελευτώντας νὰ ὁμολογήσωσι μὲν τὸ ἀσυνάρτητον καὶ ἄκριτον ὧν ἠρύσαντο πηγῶν, νὰ ἐμμένωσιν ὅμως ἀσυγγνώστως εἰς τὴν ἐδῆλωσαν ἡμαρτημένην γνώμην. Πρὸς τὴν ἀσυγγνώστον τοῦ Φαλλμεράντερ ἐπιμονὴν ἀγανακτῶν ἕτερος φιλαλήθης καὶ ἐπίσημος ἱστορικὸς ὁ Κάρολος Μένδελσον Βαρθόλδη, ἀποκαλεῖ μετὰ παρόρησίας πρεπούσης φιλαλήθει ἱστορικῶ τὴν μὲν γνώμην τοῦ Φαλλμεράντερ αὐθαίρετον, τὸν δὲ ζῆλον ἐλλανοφόνον, τὴν δὲ πλάνην αὐτοῦ οἰκτρὰν καὶ φιλολογικῶς καὶ πολιτικῶς τέλος ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπατᾷ διὰ χυδαιοτάτων νοθεῶν. Οἰκτρῶς συντόμως εἰπεῖν, καταφωρεῖται ὁ ὅλως πολυμαθὴς καὶ ὀξύνοος Φαλλμεράντερ ἀπεμπολὼν τὴν ἱερὰν ἀλήθειαν πολιτικῶν ἐνεκα αἰτιῶν.

Ἐκ τῶν ἱστορουμένων ὅμως περὶ τῶν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ἐπιδρομῶν τῶν βαρβάρων εἰς τὴν ἐλληνικὴν γῆν εἰκάζουσιν οἱ ἱστορικοὶ ὅτι ἐνοικήσις Σλαύων ἐν τοῖς ἐρημωθεῖσι μέρεσι τῆς Ἑλλάδος, μάλιστα δὲ ἐν τῇ λειψάνδρουσῃ Πελοποννήσῳ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείου νὰ γίνηται, οὐχὶ ὅμως κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀλλὰ κατὰ μικρόν. Οὗτοι ἀπετέλεσαν κατ' ἀρχὰς κοινότητας ἀνεξαρτήτους, ὡς προεῖρήθη, αἵτινες ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ

αὐτόθεν κατελύθησαν, οἱ δὲ ὑπολειφθέντες Σλαῦοι προσελθόντες διὰ τῆς προθυμίας τῶν κρατούντων Ἑλλήνων εἰς τὸν χριστιανισμόν καὶ ἀποθέσαντες τὰ ἄγρια αὐτῶν ἤθη, καὶ τὴν βάρβαρον γλῶσσαν, ἔστερξαν τὰ τῶν Ἑλλήνων ἡμέρα ἤθη καὶ τὴν ὠραίαν αὐτῶν γλῶσσαν ἐφίλυναν. Τοιαύτη μὲν εἶνε ἡ γνώμη τῶν ἐπισήμων ἱστορικῶν περὶ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐνοικήσεως Σλαύων, ἥτις οὐ φαίνεται ἀπίθανος· ἡμεῖς ὅμως ὡς πρὸς τὴν τύχην καθόλου τῶν ἐν Ἑλλάδι Σλαύων νομίζομεν πιθανώτερα τὰ ἑξῆς. Οἱ ἐπὶ πολὺν χρόνον διατρίψαντες εἰς τὴν Ἑλλάδα Σλαῦοι ἀποκαμώντες ἐρίζοντες καὶ πολεμοῦντες πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες καὶ τῆς γλῶσσης αὐτῶν στερόδως εἶχοντο καὶ τῶν ἠθῶν καὶ τῆς θρησκείας, οἱ μὲν αὐτῶν ἀπῆλθον πρὸς τοὺς ἀπὸ πολλοῦ ἐγκατοικήσαντας εἰς τὰς παρὰ τὸν Ἰστρον χώρας τοῦ κράτους τῶν Ῥωμαίων, οἱ δὲ ὑπολειφθέντες διεσκορπίσθησαν ἐν τισὶ πόλεσι καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐξελληνίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἰχνη δὲ τῆς μακρῆς ἐνοικήσεως αὐτῶν οἱ εἰρημνοὶ βάρβαροι κατέλιπον ὀνόματα ποταμῶν καὶ ὀρέων καὶ χωρίων, ἐνθα κατόκησαν, ἀλλὰ λείψανον τῆς βαρβάρου γλῶσσης ἢ τῶν ἠθῶν αὐτῶν οὐδὲν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλῶσσῃ ἢ τοῖς ἔθιμοις τῶν νῦν Ἑλλήνων εὑρίθεται.

Ὡσαύτως οὐκ ὀρθὴν νομίζομεν τὴν γνώμην τῶν ἰσχυριζομένων ὅτι ἐκ τῆς εἰρημένης καὶ μικροῦ λόγου ἀξίας ἐπιμυξίας τῶν ὑπολειφθέντων ἐν Ἑλλάδι βαρβάρων πρὸς τοὺς Ἕλληνας προήλθε καὶ τὸ ξενόμορφον εἶδος τοῦ προσώπου ἐνίων τῶν νῦν Ἑλλήνων, διότι ἐν ἅπασιν τοῖς ἔθνεσιν ἁπασῶν τῶν φυλῶν παρατηρεῖται ἐν ἐνίοις οὐ μόνον εἶδος προσώπου ἀλλὰ καὶ σχῆμα κρανίου ἀλλότριον τοῦ ἔθνους εἰς ὃ προσήκουσι· καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι μνημονεύονται εἶδη καὶ μορφαὶ ἀνθρωπίνων προσώπων καὶ σχήματα κρανίων ἀλλότρια καὶ ξένα τῆς συμμέτρου καὶ ἐπαινουμένης ἐλληνικῆς μορφῆς, παράδειγμα κάλλιστον παρέχεται ἡμῖν τὸ εἶδος ἁλλων τε καὶ τοῦ Λωκράτους αὐτοῦ· προσέτι καὶ αἱ πρὸ μικροῦ γενομένη ἀνασκαφαὶ ἐν Χαίρωνείᾳ, ἐνθα ἀνεκαλύφθησαν 300 σκελετοὶ τοῦ ὀνομαστοῦ ἱεροῦ λόχου τῶν Θηβαίων, οἵτινες ἐπεσον αὐτοῦ γενναίως πρὸς Φίλιππον μαχόμενοι, τῶν κρανίων τούτων τὰ πλεῖστα ἐπιμελῶς ἐξεταζόμενα εὑρίνται, ὡς ὁμολογοῦσιν οἱ ἰδόντες αὐτά, πολὺ ἀλλήλων διαφέροντα καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὴν διάπλασιν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Δίδετε χρήματα, ἀλλὰ μὴ δανεῖζετε· ὅταν δίδετε κάμνετε ἀχαρίστους, ὅταν δανεῖζετε κάμνετε ἐχθρούς.

Α. Δουμάς, υἱός.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀγαπᾶται καὶ δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ εὐτυχῆ, εἶνε ἀγνώμων.

Κάρολος Ναραί.